

Poctu hejtmana obdrželo šest osobností kraje, další tři získaly zvláštní ocenění

29. 09. 2016 14:47

Devíti osobnostem rozdál v Den české státnosti, 28. září, hejtmán Libereckého kraje Martin Půta významné ocenění. Poctu hejtmana pro rok 2016 obdrželo šest z nich, tři získaly zvláštní cenu. Hejtmán Martin Půta také v rámci slavnostního večera, který se uskutečnil v Oblastní galerii v Liberci, pogrataloval obci Prysk a jejímu starostovi Janu Svitákovi za celkové druhé místo v celorepublikovém kole soutěže Vesnice roku 2016. Na pódiu rovněž poděkoval trenérům volejbalové Dukly Liberec a hokejových Bílých Tygrů za výbornou reprezentaci Libereckého kraje.

Poctu hejtmana získali významný pedagog, vědec a rodák z Libereckého kraje František Fediuk, ředitelka kamenného hospice Libereckého kraje Taťána Janoušková, dále žena, která přežila holocaust Marta Kottová, lékařka bývalá primářka Ústavu chirurgie ruky ve Vysokém nad Jizerou Blanka Šinkorová, skautský spisovatel a překladatel Miloš Zapletal a také Miroslav Kučera, který stojí za záchranou zámku Svijany.

V letošním roce veřejnost na udělení Pocty hejtmana nominovala celkem 27 kandidátů, finální šesti vybírala odborná porota. Od roku 2006, kdy byly Pocty hejtmana uděleny poprvé, bylo včetně včerejších již oceněno 66 osobností.

Ještě před vyhlášením letošních laureátů získali hejtmanský dukát jako poděkování rodina Harcubova, Karel Minařík a Jiří Suchánek.

Jiří Suchánek

Stolní tenista a vozíčkář Jiří Suchánek je výborným paralympijským sportovcem, který své kvality potvrdil na uplynulých Paralympijských hrách v Riu. Tam vybojoval bronzovou medaili a reprezentoval tak skvěle nejen Českou republiku, ale i Liberecký kraj. Jiří se dostal na invalidní vozík po autonehodě v roce 1999, kdy utrpěl poranění krční páteře v oblasti 5. a 6. krčního obratle. Pracuje jako instruktor soběstačnosti a pomáhá lidem s podobným postižením v návratu do života. Je aktivní sportovec.

Karel Minařík

Nejdéle sloužící starosta na Českolipsku vedl Kunratic u Cvikova dlouhých šestadvacet let. Na den přesně, ve čtvrtek 30. 6. 2016, na funkci rezignoval. V čele Kunratic u Cvikova stanul Karel Minařík coby předseda

národního výboru po odtržení vsi od Cvikova v roce 1990. V čele obce se šesti stovkami obyvatel zažil první svobodné volby, rozpad Československa, vstup České republiky do NATO i Evropské unie a tři prezidenty. Oblíbenost Karla Minaříka mezi lidmi dokládá i jeho účast v soutěži Starosta roku 2014, kam ho lidé přihlásili.

Pavel Harcuba

Rodina Harcubových se rozhodla věnovat Libereckému kraji chalupu v Harrachově, unikátní stavení z 19. století s původní brusírnou skla. Hejtman touto cestou děkuje za dar Pavlu Harcubovi, synovi zesnulého harrachovského rodáka a výtvarníka Jiřího Harcuby. Právě tento umělec v chalupě tvořil a trávil významnou část svého života. Roubené stavení se stane muzeem a bude zpřístupněno veřejnosti. Harrachovský rodák, sklářský výtvarník a pedagog prof. ak. soch. Jiří Harcuba, zemřel v roce 2013. Hejtmanský dukát převzala jeho manželka, Zdeňka Harcubová.

Medailonky oceněných Poctou hejtmána

František Fediuk (3. 2. 1929, Velké Hamry)

významný pedagog, vědec a rodák z Libereckého kraje

Profesor František (Ferry) Fediuk CSc. se narodil ve Velkých Hamrech – Hamrskách u Jablonce nad Nisou. Svůj profesní život zasvětil geologii, po absolvování studia geologie na Přírodovědecké fakultě Karlovy univerzity v Praze se věnoval petrografii – nauce o horninách, kterou léta na katedře petrologie vyučoval. V jeho lásce k práci v terénu ho vždy doprovázela nevšední píle, důkladnost a řemeslná dokonalost. Všechny tyto vlastnosti profesor Fediuk uplatnil i v zahraničí při práci v Libyi, Jemenu, na Uralu a i v Andách.

Jako vědec se ve svém rodném Libereckém kraji zapsal celou řadou objevů, jako například nálezem exotické žuly na Riegrově stezce u Semil, mapou vulkanitů u Železného Brodu, výzkumem lužické poruchy – významného geologického zlomu u Ještědu, nálezem permských vulkanitů u Doks nebo popisem kuriózních vulkanitů v severních Čechách. Profesor Ferry Fediuk během své aktivní pedagogické a vědecké dráhy uveřejnil přes 300 odborných publikací. V posledních letech svoje terénní zážitky i pedagogické zkušenosti předal naší laické i odborné veřejnosti v podobě knihy s výstižným názvem „Hovory s kamením“, kde představuje přírodu jako velkolepou továrnu hornin určených k všestrannému užitku lidské civilizace.

Tatána Janoušková (1. 6. 1962, Jablonec nad Nisou)

průkopnice a provozovatelka terénní hospicové péče, spolutvůrkyně a ředitelka kamenného hospice Libereckého kraje

Rodačka z Jablonce nad Nisou původně vystudovala technickou kybernetiku na ČVUT v Praze, pak se živila jako ekonomka. Tématu umírání se začala věnovat po osobní zkušenosti. Má za sebou onkologickou diagnózu a smrt matky v předčasném věku. V roce 2009 založila Hospicovou péči svaté Zdislavy, která nejprve fungovala jako terénní péče. Následně stála u zrodu prvního kamenného hospice v Libereckém kraji, a rovněž u jeho otevření. V Hospici sv. Zdislavy vykonává funkci ředitelky, a to od roku 2016, kdy byl otevřen. Ve volném čase se věnuje zvířatům, je nadšená milovnice a záchránkyně psů v nesnázích.

Marta Kottová (22. 2. 1929, Černovice)

žena, která přežila holocaust, předsedkyně Historické skupiny Osvětim, angažuje se v osvětě nejen mládeže a připomíná útrapy Židů za 2. sv. války

Marta Kottová se narodila v roce 1929 do židovské rodiny obchodníka s textilem Roberta Laše. Jako malá dívka se spolu s rodinou a starším bratrem přestěhovala do Prahy, kde se aktivně zapojilo do sokola a skautského hnutí. S příchodem nacismu se však její rodina dostala do úzkých. V roce 1941 byl její bratr Viktor deportován do tábora v Terezíně, kam o rok později Němci deportovali i tehdy jedenáctiletou Martu a její rodiče. V září 1944 celou její rodinu deportovali do vyhlazovacího tábora Auschwitz-Birkenau. Otec a matka byli posláni do plynové komory a Marta před Vánoci roku 1944 putovala přes koncentrační tábor Gross-

Rosen do lágru v Mährensdu. Po osvobození se v květnu 1945 vrátila do Prahy, kde se shledala s bratrem Viktorem, který v dubnu téhož roku utekl. Později se dvakrát vdala, má syna Daniela, tři vnoučata a dvě pravnoučata. Žije v Liberci a aktivně šíří osvětu mezi mladé lidi, kterým vypráví o svých vzpomínkách na 2. Sv. válku a koncentrační tábory.

Miloš Zapletal (13. 1. 1930, Prostějov)

skautský spisovatel a překladatel, autor cca 50 knih, vedoucí turistického oddílu, organizátor uzavřených divadelních a filmových představení, celoživotní práce s mládeží

Vystudoval Pedagogickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze, obor tělesná výchova. Snad každý skaut a táborník alespoň jednou nahlédl do jeho knihy Encyklopedie her vydané v roce 1975, která vyšla nejen česky, ale i v němčině, japonštině, rumunštině a estonštině. Stěžejním dílem autora je čtyřdílná Velká encyklopedie her (vyd. 1985–1988), vytvořil také edici Skautské prameny, kde je u většiny svazků autorem či spoluautorem, přeložil některá díla E. T. Setona a působil jako editor kronikových knih Jaroslava Foglara. V Pardubicích vedl skautský oddíl a také v 60. letech založil skautský oddíl v Liberci, který vedl spolu s Miloslavem Nevrlým. Vychoval několik generací skautských vedoucích, kterým nikdy neodmítl radu nebo pomoc při vedení oddílů.

MUDr. Blanka Šinkorová (30. 9. 1943, Přední Ždírnice)

lékařka, bývalá primářka Ústavu chirurgie ruky ve Vysokém nad Jizerou, jedna z nejvýznamnějších osobností, které se zasloužily o zachování a rozvoj tohoto v České republice ojedinělého specializovaného pracoviště

Maturitu složila na jedenáctileté střední škole v Hostinném. Sociální a prospěchové stipendium jí umožnilo studovat Lékařskou fakultu v Hradci Králové. Poté nastoupila na umístěnkou od 1. srpna 1966 do Státní léčebny kostní tuberkulózy ve Vysokém nad Jizerou. Předatestační přípravu absolvovala na chirurgickém oddělení nemocnice v Jilemnici, kde ji MUDr. Sladký řekl: „Máš šikovné ruce“. Atestaci z chirurgie I. stupně složila 24. 4. 1972. Po uzavření léčebny kostní TBC odešla pracovat na chirurgii do Semil a předpokládala, že už se do vysoké nemocnice nevrátí. Tehdejší primář MUDr. Vejvalka si ji však s MUDr. Siebertem vyžádal zpět, a tak se začala její specializace na chirurgii ruky. Druhou atestaci z plastické chirurgie složila MUDr. Šinkorová 9. prosince 1983. V roce 1995 převzala zdejší primariát po docentu Dlabalovi a prošla jako primářka a zároveň ředitelka nemocnice nelehkým obdobím nejistoty o dalším směřování ústavu. V roce 2004 u příležitosti 650 let od založení města získala titul „Čestný občan Vysokého nad Jizerou“. V roce 2015 na XIII. Kongresu České společnosti chirurgie ruky jí byla udělena pamětní medaile České lékařské společnosti Jana Evangelisty Purkyně. MUDr. Blanka Šinkorová pracuje a předává své zkušenosti v ústavu chirurgie ruky dodnes.

Ing. Miroslav Kučera (18. 4. 1945, Přelouč)

zasloužil se o záchranu chátrajícího zámku Svijany a za otevření jedinečného kulturně-historického centra s výstavními prostory

Původní profesí strojní inženýr roky působil ve vedení firmy se vzduchotechnikou a později byl spoluzakladatelem investičního fondu LIF (letos 25 let od založení). Již v roce 1998 stál spolu s Františkem Horákem u záchranu pivovaru Svijany, když se v posledním možném momentu rozhodl k jeho odkupu od anglických majitelů. Od té doby je pivovar prosperující samostatnou firmou, která se dodnes zodpovídá pouze českým vlastníkům. V roce 2013 stál před zcela zásadním rozhodnutím odkoupit a opravit dominantu regionu, chátrající svijanský zámek (z roku 1578). Po odkoupení zámku Pivovarem Svijany bylo toto historické sídlo ve velmi krátké době citlivě opraveno z vlastních zdrojů pivovaru a za přispění grantu z EHP a Norských fondů. Oprava trvala pouhých 14 měsíců a 25. června 2016 proběhlo na zámku Svijany slavnostní otevření pro veřejnost. Dnes je zde otevřeno nové jedinečné kulturně-historické centrum s výstavními prostory, které ukazují nejstarší dějiny Libereckého kraje a propagují unikátní naleziště středoevropského významu a další významné památky v regionu.